

Qui ho vol més clar?

written by Pere Grau i Rovira | 8 de juliol de 2025

E

ls recents congressos del PSOE i del PP a Madrid crec que han deixat més que clar, per qui no es tapi els ulls, que dins d'Espanya la gent de parla catalana ho té més negre que el sutge. Sortir-ne ja sabem prou que no és cap empresa fàcil. Però quedar-s'hi amb la il·lusió utòpica de canviar la manera ancestral de ser i de fer dels manaires espanyols és només, com a poble, un suïcidi col·lectiu per etapes.

Pel que fa al PSOE, sembla que el podrimor moral del partit, tant pel que fa al masclisme fastigós de la majoria dels seus dirigents, com a la corrupció en diversos aspectes, és de tals dimensions que seria un miracle que en unes futures eleccions espanyoles no rebés una patxada monumental que servís la Moncloa en safata al PP. I pel que fa a aquest partit, en el congrés, el seu president Feijoo no ha deixat lloc a cap dubte, que amb ells no hi ha res a negociar que s'aparti del «marc constitucional» tal com l'entenen ells. I una ponència ha deixat clar que no és que a Catalunya s'hagi d'ensenyar forçosament l'espanyol sinó que l'ensenyament ha de ser «en espanyol». Qui ho vol més clar?

Aquí, més d'un tornarà a l'eterna cançoneta que cal donar suport al PSOE perquè amb el PP tot seria pitjor. I això, un dels factors que condemna els partits catalans a ser simples crosses de la política madrilenya, la gent del carrer, ja no s'ho creu, i les conseqüències ja les toquen els nostres partits, sobretot ERC. Ja hem vist com el PSOE de Sánchez, que fa més pudor que un munt de fems, fa una prometença darrere l'altra i no en compleix cap, o diu que ho farà un dia llunyà que no arriba mai. Amb el PP tindriem clar el mur que tenim al davant. Amb el PSOE només se'ns dona un somnífer darrere l'altre. No sé què és pitjor.

Com diu el nostre himne: ara és l'hora, catalans, ara és l'hora d'estar alerta. I tant! Ara és hora de fer d'una vegada una separació quirúrgica, de deixar de comportar-se com a apèndix de la política espanyola i d'orientar tot el que es faci únicament en funció del difícil objectiu d'arribar a la independència. Ara és hora de comprendre que un partit polític no pot ser solament una agència de col·locació pels seus membres, sinó que té l'obligació de treballar pel bé del país, costi el que costi. I si no ho fa, traeix els electors i es degrada moralment. No vull dir pas que no es puguin cometre errors. Tothom pot fer-ne. I se n'han fet. I tant! Però si se'n fan cal reconèixer-ho i corregir-ho, no pas seguir pel camí fals, com si no hagués passat res.

Vol dir això que els nostres partits a les Corts espanyoles han de dir *No* a tot, o d'abstenir-se sempre? Jo crec que no. Les coses són com són i de moment, ja que els partits catalans han de ser a les Corts, que actuïn com a catalans i no com «l'idiota útil» (perdoneu que citi Lenin, que no és sant de la meva devoció) que es deixa a racó quan es vol. Jo crec que els representants catalans en bloc (i ja això es veu difícil) haurien de donar el vot a les lleis que d'alguna manera repercuteixin en benefici directe de tots els habitants de l'Estat (matèries laborals, atenció social i sanitària, etc.), per desfer l'acusació que es fa sempre d'egoisme. Això, però, sempre que no hi hagi afegides mesures entremig (les anomenades lleis òmnibus) que perjudiquin els ciutadans catalans. A totes les altres lleis, siguin de l'apartat que siguin (que afectin, per exemple, les estructures de l'Estat) un no rotund. Un no obstructionista que deixi clar que no ens importa com vulguin organitzar el «seu país» i que a nosaltres no ens hi va res.

Això seria, crec jo, el més lògic en les circumstàncies actuals. Però temo que el desig que he expressat no passi de ser el somni d'una nit d'estiu. I no ho comprendré. Encara hi ha dubtes sobre les intencions dels contraris? Qui ho vol,

encara, més clar?